

»Har du Tid, saa vil jeg gerne tale lidt med dig. Men lad os komme lidt længere bort fra de mange aabne Vinduer og Døre.«

De fulgtes ned gennem Haven, indtil de naaede en Bænk, der stod i Skygge.

»Sig mig ganske aabent, Asmus, — hvad er det, der foregaar her? Det kan jo ikke være for din Fornøjelse, du gør denne Hastværksrejse.«

»Nej — det veed Himlen! Men jeg vil helst ikke snakke om det. Lad mig blot sige dig, Tante, at dersom John skulde forsøge at laane Penge af dig, maa du absolut sige nej.«

»Staar det saa galt til?«

»Jeg tror, vi gør bedst i at forberede os paa det værste. Hvad du og andre af Familien har staaende her i Gaarden, er jo heldigvis sikret. Men alle senere Prioriteter for ikke at tale om den løse Gæld er efter min Formening redningsløst tabt — klattet bort.«

»Men hvor kan da John gaa her og være saa forhaabningsfuld? Og nu vil han ovenikøbet forsøge sig som Politiker. Jeg tror, han i den Henseende venter sig en Del af, at Enslev kommer hertil.«

»John er et Fæ. Jeg mener, som sagt, vi skal være forberedt paa, at Storeholt i den allernærmeste Tid gaar til Tvangsauktion. Det er et grimt Ord. Men vi kan jo lige saa godt se Sandheden i Øjnene.«